

SPORT

COLUMN

HANS VANDEWEGHE

Niels Albert. © David Stockman/Belga

AARDIGE JONGENS

**Alle veldrijders
beseffen goed dat
de modder waar
ze wekelijks met
hun gat in vallen
eigenlijk boter is**

Behalve dat veldrijden talent haalt uit een sport met schaars talent en het talent mishandelt door het op te pompen voor een prestatie van amper één uur – alsof je met een Ferrari in de oude stad zou blijven rijden – klopt alles aan het cyclocross-model: zichtbaarheid, gesloten circuit, compact en toch tegelijk gigantisch, in de inkomsten én salarissen. Maar het grootste pluspunt van veldrijden is de band met de kijkers en fans. Niemand die naar veldrijden kijkt zonder een supportersgevoel, ook journalisten en columnisten niet.

Ik ben van ongeveer vijf verschillende veldrijders fan geweest. Daarmee had ik één derde van het propeloton en alle talenten gehad. Aanvankelijk had ik een boon voor Sven Vanthourenhout. Die woont bij mij in de buurt en het gebeurde wel eens dat ik wind op kop zijn wiel pakte, nadat hij mij voorbij was gereden op training, op de weg welteverstaan. Hij reed niet rap, vond ik, want ik kon makkelijk volgen. Geen kwaad woord over Sven II: aardige, opgevoede en slimme jongen en later zag ik hem ook wel eens op Lanzarote. Dit weekend is hij co-

commentator bij de VRT, een job die hij warm houdt voor die andere Sven. Als je daarmee vrede hebt, is sidekick ook een goed bestaan.

Heel even ben ik ook fan geweest van Bart Wellens. Aanvankelijk niet, maar na een interview bij hem thuis was ik om. Heerlijke gast, doodeerlijk, uitgesproken en ook slim. Een medisch wonder af en toe, zoals hij vreselijke ziektes afwisselde met knalprestaties. Ook Wellens is niet in Hoorgerheide, althans niet met de fiets. Hij heeft het eeuwig aan zijn rug. Arme Bart. Ook Niels Albert vond ik eerst een arrogante snottaap, maar nadat ik van mijn hart een steen had gemaakt en een reportage had gepland om veldrijden onder de vorm van een weekend met hem en zijn entourage, bleek hij best oké. Een kwetsbare jongen, authentiek, leuke vriendin, gezellige managers, een soigneur-naamgenoot, alleen dat hondje

vond ik maar niets. Ik zat deze week op goed nieuws van Albert te wachten en donderdag stond dat ineens in de krant: 'met topers moet je altijd opletten en ik ben een topper', of iets in die strekking. Dat was mooi gezegd, net als voor het BK, toen hij liet uitschijnen dat Nys het in zijn broek deed van hem. Het bleek andersom, maar soit. Ik geloof in Niels, al zal ook zijn wereldtitel wel voorhoofden doen fronsen. Veldrijden blijft tenslotte een discipline van wielrennen, nog steeds een sport van permanent gefronste voorhoofden.

Ik ben ook fan van Sven Nys. Behalve af en toe een taalfout in zijn tweets, valt hem niets kwalijk te nemen. Ook Nys is erg oké en dat is te veel toeval om toeval te zijn: alle veldrijders zijn hele aardige jongens die goed beseffen dat de modder waar ze met hun gat wekelijks in vallen eigenlijk boter is.

Een derde wereldtitel voor Nys zou niet meer dan terecht zijn, maar terwijl ik dit schrijf, bevestigt Zdenek Stybar zijn deelname aan het wereldkampioenschap van morgen. Een VRT-reporter was speciaal naar het heidedorp net over de grens gestuurd om de Tsjech op training aan het werk te zien. Stybar die de knoop doorhakte, was net niet de opening van het nieuws.

Ik ben ook fan van Stybar en daarmee heb ik drie troefkaarten in het spel. Een derde kroon voor de Niels, dat zou mooi zijn, maar veel vragen oproepen. Een derde voor de Sven, dat ware een ultieme bekroning. Maar Stybar voor een derde keer wereldkampioen is ook verleidelijk, al was het maar omdat veldrijden dan in één klap een mondiale sport is.

Ikzelf sta nog in dubio wat ik zondag zal doen. Zonder wachttijden bij de liften helemaal alleen van verlaten pistes razen, ervan profiterend dat alle vakantie-gangers in Les Deux Alpes voor de televisie zitten, of zelf ook naar het veldrijden kijken. Ik moet wel nog even checken of dat WK, waar een Fransman favoriet is, wel op de Franse tv te zien is.